

De nonnullis singularibus circa nervos opticos epistola / qua Johanni Henrico Kesselring ... gratulatur.

Contributors

Henckel, J. F. 1712-1779.

Kesselring, Johann Heinrich, 1713-1741.

Publication/Creation

[Halle] : [publisher not identified], [1738]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/xwvgz2sp>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DE
NONNVLLIS SINGVLARIBVS
CIRCA NERVOS OPTICOS

EPISTOLA

QVA

DOMINO

JOHANNI HENRICO KESSELRING

CVM

IN CELEBERRIMA VNIVERSITATE HALLENSE
PRO DOCTORIS GRADV

DISPVTARET

NOVOS HONORES GRATVLATVR
AMICVS EIVS ET CONTERRANEVS
JOACHIMVS FRIDERICVS HENCKEL.

IMPR. HALAE MDCCXXXVIII.

AMICE HONORATISSIME.

Lætitia verè magna est, quando conterraneum in locis à patria valde remotis obviam habere accidit; verum ea major adhuc est, quando cum illo amicitiam colere & tempus hac ratione jucunde atque utiliter simul collocare licet. AMICE, hæc TIBI dicta sunt, TE enim alloquor. TV eras conterraneus iste, cujus præsentia hic loci statim lætiti-
 tiem mihi excitabat, quæque aucta fuit in dies, postquam fi-
 deli amicitia invicem necebamur arctius & utiliter inter-
 viebamus reciproce, communicando ea, quæ minus vulga-
 ria à Præceptoribus nostris partim diversis hic acceperamus.
 Verum quæ tristitia narrabas! cum nos mox sejunctum iri per
 TUUM discessum & reditum in patriam ex TE percepissem.
 Quod cum mihi impossibile esset impedire, lætor tamen TE
 annuisse & voluisse, ut per literas in absentia amicitia no-
 stra continuaretur atque nos eminus colloqueremur, sicuti
 hic coram inceperamus. Adhæc igitur quoque obligatus
 in præsentiarum hujus commercii literarii initium facio &
 singularia quædam de nervis opticis jam TIBI transcribenda
 seligo. Nempe Ingeniosissimus atque Doctissimus Vir DN.
 D. FERREIN, Præceptor meus Honoratissimus occasionem
 dedit, cum horum anatomiam doceret, materiam hanc se-
 cundum plures circumstantias, quas Autores specialiter
 non persecuti sunt in scriptis suis, considerandi, quoniam
 illa ad accuratiorem pathologiam consequendam perutilis
 mihi visa fuit. Scilicet nos observamus in corpore huma-
 no, quod nervorum firmitas proportionata sit longitudini
 illorum, præsertim quod attinet nervos sensorios, qui ad or-
 ganum auditus, visus & odoratus abeunt, sic ut nervi sint mol-
 liores, qui non per longum spatium decurrunt & è contra-
 rio firmiores, qui longius in corpus extenduntur. Quo-
 niam horum omnium expositio uberior nimis longa foret,
 in præsentibus literis unicè nervos opticos persequar, &
 quidem de illis quoque afferam tantum ea, quæ ad propo-
 situm meum magis utilia videbuntur, relinquendo plenari-
 am descriptionem anatomicam eorum illis Autoribus, qui
 data

data opera illorum anatomen perfectam dare voluerunt. Videmus in accuratiori anatomia thalamos nervorum opticorum, ipsos tertii ventriculi cerebri parietes constituere, tum nervorum opticorum caudicem eò loci quò invicem coeunt, ejusdem tertii ventriculi inferiora claudere, seu peripheriæ partem immediatè prope basin infundibuli efformare, ut aqua ad tertium ventriculum affluente perpetuò madeant, cum nec unica gutta ad infundibulum delabiqueat, quæ nervos ipsos non alluat; horum enim communio præpedit, ne ferum è tertio ventriculo in cranii basin effundatur; ad minimum igitur nervi optici in continuo vaporis balneo fibrarum texturam laxante, jacent & inde semper madescere debent. Ex hac causa nervi optici molliores sunt quàm ferè omnes alii nervi, ad minimum quàm ii, qui ita humiditatibus expositi non sunt. Verum nervorum opticorum substantia non solum in principio mollis est, sed quoque in progressu talis deprehenditur; ex iis enim dissectis ubique materiam medullarem copiosè exprimere possumus, quod fere his nervis proprium. Celeberrimus RUYCHIIUS & peritissimus quoque Anatomicus Dominus MERI & cum his recentiores fere omnes assentiunt, quod medullaris horum nervorum substantia inclusa sit in cellulis, verum si studiosius examinatur horum structura, patebit, quod quilibet medullaris fasciculus nervum opticum componens investitur pia matre in tubulum producta, nusquam vero in cellulas expansa. Tandem substantia medullaris nervorum opticorum missis suis integumentis in retinam abit, quæ valde mollis est, atque ab ipsa medulla non nisi quod haec magis alba sit, differre videtur. Retina dividitur in portionem medullarem & crySTALLINAM; illa est posterior & ambit humorem vitreum usque ad circumferentiam corporis crySTALLINI, ubi illa dividitur in laminam anteriorem & posteriorem, quæ duæ laminæ faciunt cystidem corpus crySTALLINUM concludentem, & nominatur portio crySTALLINA membranæ retinæ, quia firmior est & transparentior, quam portio medullaris. Ex quo etiam apparet, quod nervi optici præ reliquis omnibus id singula-

re habeant, quod secundum extremitates suas hic loci plane nudi definant, dum retinam formant, quò eò aptius officio suo fungi possint. Quod necessum fuerit, ut hi nervi molles fabricarentur, physiologia probat, quam breviter tangam. De functione nervorum, num fiat per vibrationem, aut per influxum liquidi cujusdam duæ sunt diversæ opiniones, quarum unam alii, alii alteram defenderunt, verum quod me attinet, nihil obstare credo, quo minus utrumque concurrat & ad idem contribuat: interim tamen vibratio maximè apta esse videtur ad explicanda plurima phænomena sive affectus actionis nervorum. Per istam vibrationem excitatam per quamcunque rem, quæ eam efficere modo valet, nervi impressionem susceptam ad cerebrum usque portant & nos sentire faciunt. Quibus positis videre est, necesse esse, ut hi nervi molles facti sint, quoniam valdè breves sunt; quodsi adeo firmi essent, vibratio nimis celeris fieret, sicut id ab odore fortioris spiritus in nervis olfactoriis fieri videmus, atque impressiones nimis celeriter atque vehementer ad cerebrum delatæ istud facile ad convulsiones concitarent, quæ porro multarum perturbationum in œconomia animali causa essent. Fidem faciunt hujus explicationis perceptiones de coloribus, quos minus aut magis vividos apparere pro majori aut minori, qua fibrae nervorum opticorum tremiscunt celeritate, ostensum fuit in Commentariis Academiæ scientiarum anni 1699. Quare cum hi nervi continuo humore allabente humescant, effectus illorum moderatior evadit, & ii hoc ipso officio suo melius funguntur.

Quodsi pathologiam consulo, ista sententiam meam confirmat, dum per experientias docet, quod pro diverso arteriarum pulsu variaque inde nervorum vibratione, diversi absque ullis aëris externi tremoribus soni percipiuntur, quemadmodum in commotione cerebri, delirio, phrenitide; quod lux nimis fulgida oculos nimis quoque feriat & ita aliquando lædat, ut homines cæci fiant. Quare si jam nervi optici firmiores essent, ideoque magis vibrati.

bratiles, impossibile esset tum pati lucem, quamvis debilem, sine visus læsione: legatur Cap. 26. & 33. Tractatus DN. ST. YVES de morbis oculorum, ubi exempla ejusmodi plura afferuntur. Videmus etiam, quod, quò magis pars aliqua corporis nostri per inflammationem tenditur atque elastica sit, eò acutiores dolores in illa à levi causa producantur, quemadmodum e. g. membranam uveam in tali statu minima lux offendit atque dolores incredibiles creat. Morbi dolorosi, quales sunt arthritidis, podagra &c. magis personas cholericæ atque melancholicæ temperamenti excruciant, quam quidem illas, quæ structuræ minus elasticæ & minus firmæ sunt. Jam autem ostendere porro animus est, quod disquisitio nervorum opticorum secundum suas circumstantias speciales in pathologiæ usum cedat, dum mediante illa specialem causam paralyseos nervorum opticorum investigamus. Notum in genere est, quod paralyseos ordinario producat à relaxatione aut resolutione nervi, quam nempe sequitur relaxatio partium, in quas hic vel ille nervus distribuitur; id autem nervis opticis specialiter atque palmario accidere potest. Omnes Anatomici confirmant, quod detur humiditas in tertio ventriculo cerebri, quam tubuli secretorii ex arteriis neurolymphaticis plexus choroidei oriundi secernunt. Quod si jam accidit, ut ista humiditas secernatur in majori copia nec eadem quantitate a glandula pituitaria excipi queat, necessario contingit, quod accumulata non comprimat solum principia nervorum opticorum, verum etiam quod magis est attendendum, ea inundet, humectet, relaxet, sicque specialiter hos nervos ratione situs paralyseos exponat. Secretionis autem copiosæ plures causæ esse possunt, quarum unam hic tantum allegabo, quoniam ad materiam nostram propius accedit. Nimirum ex practitorum observationibus discimus, quod insignis relaxatio partium solidarum vel fibrarum vasa constituentium efficiat, ut propter tonum hunc destructum humorum aquosorum abundantior secretio fiat, ut in hydrope videre est. Quibus positis statim intelligimus, quod exhalationes, quæ in o-

in omnibus ventriculis cerebri continuo fiunt, fibras partium vicinarum relaxare & consequenter per eas humorum lymphaticorum accumulationem causari possint. Porro autem paralyfis nervorum opticorum sæpe infantibus a natiuitate est, atque id itidem ab horum nervorum situ & principio dependet, siquidem quoque constat, quod foetus ordinariò plus humiditatis quam adulti habeant, ut illa consequenter non minus in tertio ventriculo cerebri ab iisdem causis & quidem facilius nimis secerni, ac denique paralyfi ansam præbere possit, antequam infans luci exponitur. Similiter constat, quod senes huic paralyfi magis obnoxii sint quam alii, quoniam ordinariò in ventriculis cerebri eorum apertis secundum allatas experientias DN. D. FERREIN, multa humiditas reperitur. Experientia tandem nos certiores facit, quod haec paralyfis, si sola invadit, apoplexiæ præludium esse non soleat, sicut quidem reliquorum nervorum paralyfis, ut ea e.g. quæ nervos faciei resolvit; ratio autem, cur ea paralyfin generalem non prænunciet, est, quod causa paralyfis nervorum opticorum sit humor inclusus in loco particulari, & fieri non possit, ut reliqui nervi inde afficiantur. Quare si nihilominus eodem tempore apoplexia superveniet, certus sum, quod illa non ab hac causa speciali dependeat, verum causa tum alia generalis adfit. Ex dictis patet denique, quare unus sine alio paralyticus rarò evadat, ambo enim eodem fero humectantur, licet pro peculiari dispositione unus fortius & citius, alter debilius & tardius affici queat. Quod paralyfin recens natorum infantum attinet, notandum adhuc est, quod aliorum nervorum resolutio connata non observetur; si excipias paralyfin portionis mollis nervorum acusticorum, de qua inferius. Quod si aliter unquam contigerit, existimo saltem in integro seculo unum exemplum proferri posse.

Curam autem hujus paralyseos quod spectat, nescio an autorum aliquis ejus mentionem fecerit, quoniam de hac causa speciali fortassis non cogitarunt. Interim Dominus S. YVES Præceptor meus, Vir expertissimus atque ob

ob felicissimas oculorum affectionum sanationes notissimus, mihi confessus est, quod semper observaverit, quod paraly-
sis, quæ successivè venit, sine dolore, sine conatu vo-
mendi, sine mutatione notabili quoad magnitudinem ocu-
li, sæpius ambos oculos lædat, aut si unus modo nervus
patiat, alter paulò post quoque corripitur & morbus
semper aut ferè semper incurabilis sit, maximè si infantes
aut senes aggreditur, in quibus nempe causa magis fove-
tur, uti apud Eundem ipse exemplum vidi in fœmina 50
annorum. Credo hic concludere licere, quod his sub
circumstantiis ingruens paraly-
sis à causa speciali, quam ha-
ctenus exposui, proveniat, inde enim & morbi historia &
ejus incurabilitas intelligitur, quæ in genere de omni pa-
ralysi nervi optici prædicari non potest, quoniam aliqua
paraly-
sis species datur, quæ ab infarctu vasorum sangui-
neorum, quæ nervos opticos comitantur, oritur, dum
vasa hæc tumefacta nervos comprimunt & consequenter
paraly-
sin efficiunt, quam autem in initio, nempe primis
tribus vel quinque diebus, artis suæ peritus tollere potest,
sicuti ejus rei plura exempla apud D.N. S.T. YVES vidi. Ille
autem in quacunque paraly-
sis specie eadem remedia ge-
neralia semper adhibere solet, curando ne perfecta e-
vadat.

Hic limites mihi una figo, nec nisi brevibus noto,
quod cuncta ferè, quæ hæctenus dixi, valeant quoque de
portione molli nervorum acusticorum. Paucis nota est
vera ejus origo, quæ plane diversa ab origine partis du-
rioris nervi acustici; constat enim ex observatis D.N. FER-
REIN in diario Gallico m. Maji an. 1733. allatis, portionem
ejusdem nervi molliorem in auditus organum abeuntem
ex interioribus ipsius quarti cerebri ventriculi prodire, ut
non minus quam nervus opticus sero in ventriculis non
rarò collecto madeat. Haec interim diversitas in se con-
net rationem, quare portio mollis paralytica fieri possit,
nec portio dura simul afficiatur. In specie quoque notan-
dum, quod hæc portio mollis nervi acustici mollior sit
quam nervus opticus atque consequenter paraly-
si magis

subjecta; unde intelligitur, cur plures surdi sint quam cœci. Relinquo autem hanc materiam dicturus pauca adhuc de complicatione paralyfis nervorum opticorum atque acusticorum, quatenus eam experientia confirmavit. Hæ duæ species sæpe sibi invicem comites junguntur aut succedunt, eadem enim ferè causæ. Paralyfis nervorum acusticorum, quæ successive & sine doloribus ingruit, ferè semper incurabilis, præsertim quando dictæ duæ species in uno subjecto combinatæ sunt, ut ex dictis facile colligitur. Quod enim ultimo nervos olfactorios attinet, paralyfis eorum tam frequens, quam paralyfis nervorum opticorum atque acusticorum non est; ratio autem ex Anatomia petitur. Interim per alios comperio, quod meliores canes venatici sæpe odoratum perdant: anne tum credibile, quod illorum nervi olfactorii facti fuerint paralytici? ad minimum paralyfis ex structura horum nervorum in illis facile intelligitur.

Vides jam, AMICE HONORATISSIME, ea, quæ singularia circa nervos opticos præsertim TIBI communicare volui, his saltem petitionem jungo, ut quæ observaveris olim in hac re, communicare velis, sicuti id me facturum esse TIBI spondeo. Concedas insimul, ut sub finem hujus epistolæ TIBI quæstionem materiæ affinem proponam: an nempe glaucoma cum causa dicta speciali paralyfis nervorum opticorum connexionem habeat? Paralyfin nervorum opticorum, cui vera cataracta succedit, glaucoma constituere nonnulli censent. Quodsi super hac quæstione opinionem TUAM mihi dixeris, multum TIBI obstrictus ero.

Has jam litteras ad TE, AMICE SUAVISSIME, datas, Halam mitto, quoniam novi TE illuc concessisse, ut Doctoris Medicinæ honores capefferes, quos TIBI faustos eximia TUA doctrina atque eruditio certo spondet omine. Præterquam enim quod plures annos impenderis ad studia medica atque philosophica perficienda, non satis esse credidisti à pluribus eruditis patriæ nostræ edoceri, sub quorum præsidio specimina publica dedisti; sed peregrinari

nari atque exoticas academias Germaniæ invifere animus
fuit, ut Celeberrimos noſtri ſeculi Viros audiendo ſtudia
TUA plane excoleres. In academiis quidem ordinario
theoreticè diſcitur, cum autem in arte noſtra practicè
quoque diſcendum ſit, theatra atque noſocomia intravi-
ſti. Quamobrem plures terras partim à patria longè re-
motas, ſed tamen propter ſcientiarum culturam celebra-
rimas, & frequenti occaſione proficiendi commendabiles
urbes adiſti. Anne enim plura ſunt loca, ubi talis occa-
ſio frequentior, quam Berolini, Londini & Pariſiis. Quo-
cum ardore autem ibi quæſiveris hanc utilitatem, ipſe te-
ſtis ſum quoad ultimum locum; nulla quippe difficultas
hic impedivit, quo minus ſtudiis TUIS propositis vacares,
ut ea prorſus perficeres. Sufficit dixiſſe, ne TIBI blandi-
ri videar, AMICE, quod ſcientiæ TUÆ ſpecimina patriæ
noſtræ exhibitum ipſe eas. Permittas adhuc rogo, AMI-
CE HONORATISSIME, ut felices olim ſucceſſus in omni-
bus conatibus TUIS TIBI apprecer, atque ut de novis
honoribus, qui prima eruditionis TUÆ documenta ſunt,
TIBI gratuler, cum voto, ut hos mox alii in ſerie optata
ſequantur. Profeſſò, AMICE SVAVISSIME, maximo-
pere gaudebo, ſicubi TE aliquando felicitatibus cumula-
tum videre mihi liceret, dum perſuaſus eſſe potes, quod
TE ſincerrima amicitia colam, quam qui

T I B I

Pariſiis, d. 20 Maji,
1738.

deditiſſimus

J. F. H.

EST

1841

3554

CDR 19.3 = 0

三 丁 巳